

Sygn. akt VIII C 1856/18 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach VIII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agnieszka Kierkowska

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Szymkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S. A. w B.

przeciwko T. N.

o zapłatę

I. zasądza od T. N. na rzecz (...) Spółki akcyjnej w B. 3.670 zł (trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

I. przyznaje r.pr. K. K. (1) wynagrodzenie za pomocą prawną udzieloną z urzędu od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kielcach) w wysokości 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych);

II. zasądza od T. N. na rzecz (...) Spółki akcyjnej w B. 931,50 zł (dziewięćset trzydzieści jeden złotych i pięćdziesiąt groszy) kosztów procesu;

III. zwraca (...) Spółce akcyjnej w B. 115 zł (sto piętnaście złotych) nienależnie pobranej opłaty od pozwu.

SSR Agnieszka Kierkowska

Sygn. akt: VIII C 1856/18

UZASADNIENIE

W pozwie z 17.06.2016 r., zmienionym pismem z 29.06.2018 r. (k.31)

i dodatkowo uzasadnionym pismem z 24.10.2018 r. (k.59-62) powód (...) Spółka akcyjna w B. domagał się zasądzenia od pozwanego T. N. 8.281,27 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9.03.2016r. do dnia zapłaty. Na uzasadnienie żądania wskazał, że pozwany zobowiązał się do zapłaty poprzez podpisanie weksla, a był to weksel gwarancyjny, zabezpieczający umowę pożyczki, której pozwany nie zwrócił.

W uwzględnieniu żądania pozwu 9.07.2018 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym za sygn. akt VIII Nc 1135/18. (k.39)

Pozwany T. N. złożył sprzeciw do tego nakazu zapłaty, w którym zaskarżył go w całości. (k. 43-44). Następnie jego pełnomocnik ustanowiony z urzędu złożył pismo procesowe, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości

(k.96-103). Zarzucił, że weksel podpisany przez pozwanego powód wypełnił niezgodnie z deklaracją wekslową, nie ziszcili się przesłanki, które uprawniały powoda do wypełnienia tego weksla, weksel nie został należycie przedstawiony do zapłaty, wypowiedzenie pożyczki było bezskuteczne, nie zostało doręczone pozwanemu, a szereg postanowień umowy pożyczki narusza dobre obyczaje i prawa pozwanego jako konsumenta.

Sąd ustalił:

W dniu 26.11.2015 roku pomiędzy (...) Spółką akcyjną w B. a T. N. zawarta została umowa pożyczki gotówkowej. Jej postanowienia nie były z nim uzgodnione indywidualnie. Zgodnie z treścią tej umowy T. N. zobowiązał się do zapłaty na rzecz (...) Spółki akcyjnej w B. kwoty 6840 zł. Na tę kwotę złożyły się kwoty wymienione w tabeli w części B umowy, tj : 6618 zł – kwota udzielonej pożyczki (pkt 1a tabeli) oraz 222 zł – kwota wynagrodzenia umownego (pkt 4 tabeli). W skład określonej w pkt 1 a kwoty udzielonej pożyczki wchodziły: 3000 zł – całkowita kwota pożyczki, tj. kwota 3000 zł, która została rzeczywiście wypłacona pożyczkobiorcy (pkt 1b tabeli), 3200 zł – koszt ubezpieczenia pożyczki (pkt 2 tabeli) oraz kwota 418 zł – opłata przygotowawcza (pkt 3 tabeli). Całkowita kwota zobowiązania zgodnie z zawartą umową oraz dołączonym do niej w części E kalendarzem spłat, miała zostać spłacona w 18 ratach po 380 złotych każda, do 19 dnia każdego miesiąca, począwszy od 19.12.2015 roku. Roczna stopa oprocentowania wynosiła 9,97%. Zgodnie z pkt 11 umowy pożyczki niespłacenie w terminie poszczególnych rat pożyczki lub innego zobowiązania pieniężnego, wynikającego z tej umowy powoduje że niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym. Od zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca nalicza odsetki umowne za każdy dzień zwłoki według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Na podstawie pkt 5 umowy pożyczki T. N. zobowiązał się wystawienia weksla własnego in blanco i taki weksel wystawił w dniu zawarcia umowy. Podpisał deklarację wekslową, upoważniającą (...) Spółkę akcyjną w B. do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu. W deklaracji tej jako jeden z warunków wypełnienia weksla wskazano nie zapłacenie przez pożyczkobiorcę w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, jako okoliczność uprawniającą pożyczkodawcę do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

T. N. zobowiązał się również do zabezpieczenia spłaty pożyczki poprzez wyrażenie zgody na objęcie go ochroną ubezpieczeniową. Zgodnie z zapisem pkt 15 umowy, wyraził zgodę na objęcie grupowym ubezpieczeniem na życie w ramach Umowy (...) zawartej przez pożyczkodawcę z (...) U. S. A. w W..

T. N. nie zapłacił żadnej raty. Pismem z 19.01.2016 r. (...) Spółka akcyjna wezwał go do zapłaty zaległej pierwszej raty w terminie 7 dni

i wysłał to pismo listem poleconym. Następnie pismem z 7.02.2016 r. zatytułowanym „wypowiedzenie umowy pożyczki”, (...) Spółka akcyjna wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem terminu 30 dni i postawił pożyczkę w stan wymagalności. Pismo to wysłał listem poleconym. Jednocześnie wypełnił weksel in blanco na sumę 8281,27 zł. Obejmowała ona 6840 zł niespłaconej pożyczki oraz odsetki umowne 21,08 zł, koszty windykacji 1368 zł, opłaty wynikające z tabeli opłat 45 zł.

Dowody: umowa pożyczki gotówkowej z 25.11.2015 r. wraz z załącznikiem (k. 63-70), weksel (k. 11), deklaracja wekslowa (k. 71), wezwanie do zapłaty z 19.01.2016r. wraz z kserokopią książki nadawczej (k. 74-76), wypowiedzenie umowy z 7.02.2016r. wraz z kserokopią książki nadawczej (k.77-79)

Dowody z dokumentów, na których Sąd się oparł, nie były kwestionowane przez strony. Pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę o treści wynikającej z tych dokumentów i wystawił weksel, że otrzymał od powoda w wykonaniu umowy 3000 zł. Nie zaprzeczył twierdzeniu powoda, że nie dokonał spłaty ani jednej raty.

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługuje w całości na uwzględnienie, gdyż część zarzutów pozwanego jest zasadna.

Podstawa faktyczna żądania powoda, wskazana w pozwie, to weksel własny, wystawiony przez pozwanego. Nie było sporne, że został on wystawiony jako weksel in blanco. Taki weksel, wprost nie zdefiniowany w ustawie z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz.160), oznacza weksel niezupełny w chwili wystawienia, nie zawierający wszystkich elementów koniecznych dla jego ważności w momencie jego wystawiania. W wypadku weksła własnego musi zawierać co najmniej podpis wystawcy złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Z chwilą wystawienia weksła in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksła, a osobą, której ten weksel zostaje wręczony określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksła a wystawcą weksła, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Nie wymaga zachowania szczególnej formy. W praktyce najczęściej w formie pisemnej składa oświadczenie wystawca weksła, a odbiorca weksła wyraża swoją wolę w sposób dorozumiany. Takie pisemne oświadczenie podpisane przez wystawcę weksła nazywane jest deklaracją wekslową lub deklaracją do weksła in blanco. Wierzyciel, któremu wręczany jest weksel in blanco może, ale nie musi, podpisywać deklarację.

Zgodnie z art. 10 powołanej ustawy Prawo wekslowe jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zastrzegać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Pozwany zarzucił, że powód wypełniając weksel nie zastosował się do deklaracji wekslowej, gdyż wypełnił go przedwcześnie. Zarzut ten nie jest zasadny. W deklaracji wekslowej przewidziano, że wierzyciel może wypełnić weksel, gdy pozwany nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, jednocześnie wierzyciel ma dokonać wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu dłużnika do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Weksel został wypełniony 6.03.2016 r., a wypowiedzenie pożyczki nastąpiło pismem z 7.02.2016 r. Termin płatności pierwszej raty określony w umowie przypadł na 19.12.2015 r., a drugiej – na 19.01.2016 r. Pozwany w dacie wypowiedzenia pożyczki i wypełnienia weksła nie zapłacił rat pożyczki za dwa okresy płatności. Powód mógł zatem wypowiedzieć umowę i wypełnić weksel. Warunek uprzedniego wezwania pozwanego do zapłaty spełniało pismo z 19.01.2016r. Zapisy deklaracji wekslowej i umowy pożyczki, mówiące o uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległych rat, mogą odnosić się do zapłaty jednej raty. W dniu sporządzenia wezwania wymagalna była bowiem tylko pierwsza rata, dlatego tylko jej mogło to wezwanie dotyczyć. Natomiast zapisy umowy i deklaracji wekslowej nie zobowiązują powoda do ponownego wzywania do zapłaty zaległych rat z chwilą, gdy druga z nich stała się wymagalna. Skuteczność wypowiedzenia pożyczki i dopuszczalność wypełnienia weksła nie mogą zależeć od wezwania do zapłaty wskazującego aktualną wysokość zadłużenia, w sytuacji gdy upływają terminy zapłaty kolejnych rat i zadłużenie się powiększa, gdyż dłużnik nie dokonuje żadnej wpłaty.

Powód przedstawił dowody nadania pisemnego wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy do pozwanego przesyłką poleconą w postaci kopii wyciągów z książki nadawczej z widocznym stemplem potwierdzającym nadanie przesyłki w placówce pocztowej. Pisma nadano na adres pozwanego, wskazany następnie w pozwie, pod którym pozwany przebywa i odbiera korespondencję. Wobec tego gołosłowne są zarzuty pozwanego, że nie otrzymał tych pism i z tej przyczyny wypowiedzenie pożyczki nie jest skuteczne.

Rację ma pozwany, gdy zarzuca, że weksel nie został mu przedstawiony do zapłaty. Nie miało to jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na podniesienie przez niego szeregu zarzutów dotyczących stosunku podstawowego, który był źródłem zobowiązania wekslowego. Nawet bowiem jeśli nie przedstawienie weksła do zapłaty mogło mieć wpływ na wymagalność roszczenia powoda opartego na wekslu, należało dokonać oceny zasadności roszczenia powoda w świetle łączącej strony umowy pożyczki.

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Powód domagał się zwrotu niespłaconej kwoty pożyczki, powiększonej o odsetki i koszty. Pozwany zarzucał, że pożyczka nie została prawidłowo wypowiedziana i dlatego powód nie może dochodzić całej kwoty. Ten zarzut, jak wyżej wyjaśniono, nie jest słuszny.

Powód jako dzień, w którym upłynął termin wypowiedzenia umowy, wskazuje 9.03.2016 r. i od tego dnia domaga się odsetek. Wypowiedzenie umowy wysłano pozwanemu 8.02.2016 r.

Co do wysokości dochodzonej należności pozwany zgłosił szereg zarzutów opartych na przepisie art. 385¹ k.c. w zw. z art. 385³ k.c. Większość z nich zasługuje na uwzględnienie. Art. 385¹ k.c. stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. (§1) Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. (§2)

Powód nie zaprzeczał, że postanowienia umowy pożyczki nie były uzgodnione indywidualnie z pozwanym, ani że pozwany umowę pożyczki zawierał jako konsument w rozumieniu art. 22¹ k.c. Sąd dokonał zatem oceny tych postanowień pod kątem powołanych przepisów.

Dochodzona kwota obejmuje:

- a) 3000 zł – wypłata dla pozwanego,
- b) 3200 zł – koszt ubezpieczenia pożyczki,
- c) 418 zł – opłata przygotowawcza,
- d) 222 zł - wynagrodzenie umowne,
- e) 21,08 zł - odsetki umowne,
- f) 1368 zł - koszty windykacji,
- g) 45 zł - opłaty wynikające z tabeli opłat,
- h) 7,19 zł – odsetki od zadłużenia przeterminowanego.

Co do kwoty z poz. a) pozwany przyznał, że taką sumę otrzymał. Nie ulega wątpliwości, że jako kapitał pożyczki zgodnie z art. 720 k.c. oraz z zawartą przez strony umową suma 3000 zł powinna być powodowi zwrócona. Umowa została skutecznie wypowiedziana, o czym była mowa wyżej. Od dnia, w którym upłynął termin wypowiedzenia, tj. 8.03.2016 r., kwota 3000 zł jest wymagalna. W tym miejscu warto zaznaczyć, że ostatnia rata pożyczki miała być zapłacona w 2017 r., a skoro pozwany nie dokonał żadnej wpłaty, to i bez wypowiedzenia umowy cały kapitał udzielonej pożyczki byłby już wymagalny. Stąd powództwo co do kwoty 3000 zł uwzględniono.

Co do kwoty z poz. b) powództwo oddalono. Suma jakiej domagał się powód z tytułu kosztów ubezpieczenia stanowi prawie 39% całkowitej kwoty do zapłaty, oraz przewyższa o 200 zł sumę wypłaconą pozwanemu jako pożyczka. Wysokość tej kwoty nie została w żaden sposób udowodniona ani uzasadniona. Przede wszystkim powód nie wyjaśnił jaka kwota i w jakim terminie została przekazana ubezpieczycielowi tytułem składki ubezpieczeniowej od umowy pożyczki zawartej przez pozwanego, ewentualnie co poza składką ubezpieczeniową składa się na kwotę określaną w umowie pożyczki jako koszt ubezpieczenia w wysokości 3200 zł.

Żądanie zwrotu kosztów ubezpieczenia w takiej wysokości w stosunku do kwoty kapitału pożyczki należy uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, o których mowa w art. 5 k.c. i dobrymi obyczajami. Zasady współżycia społecznego i dobre obyczaje zakładają wzajemną uczciwość i lojalność stron umowy oraz zakaz osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści kosztem drugiej strony. Wysokość kosztów ubezpieczenia została ustalona przez powoda w sposób dowolny, nie poparty żadnym dokumentem. Powód nie wykazał, aby na poczet ubezpieczenia odprowadzona została jakakolwiek składka. Co do zasady taka forma zabezpieczenia spłaty pożyczki tj. polegająca na zawarciu przez

pożyczkobiorcę umowy ubezpieczenia, mocą której uposażony do świadczenia jest pożyczkodawca, jest całkowicie dopuszczalna, także w obrocie konsumenckim. Jednakże koszt takiego ubezpieczenia nie może przenosić wysokości kapitału udzielonej pożyczki, jak w przedmiotowej sprawie. Wówczas koszt taki nie spełnia funkcji zabezpieczenia spłaty pożyczki, ale staje się dodatkowym, przysporzeniem dla pożyczkobiorcy lub ubezpieczyciela, nieuzasadnionym charakterem zawieranej umowy. Należy podkreślić, że obok tego kosztu ubezpieczenia pozwany został obciążony opłatą przygotowawczą, a pożyczka była oprocentowana. Skoro powód nie wykazał czy rzeczywiście poniósł koszt ubezpieczenia pozwanego i w jakiej wysokości, to zwrot kwoty 3200 zł nie należy mu się w żadnej części.

Co do kwot z poz. c) i d) sąd nie podziela zarzutów pozwanego. Zarówno wysokość opłaty przygotowawczej 418 zł, jak i wynagrodzenia umownego 222 zł nie są nadmierne. Nie można się zgodzić, że opłata przygotowawcza w takiej wysokości nie odpowiada kosztom czynności wykonywanych przez powoda w ramach przygotowania do zawarcia umowy. Przygotowanie takie obejmować bowiem musi zebranie danych klienta, ich weryfikację, w tym również co do jego zdolności do spłaty zobowiązania, sporządzenie szeregu dokumentów składających się na umowę oraz dotyczących jej zabezpieczenia w kilku egzemplarzach. To wymaga nakładów osobowych i rzeczowych oraz uzasadnia żądanie opłaty w takiej wysokości. Natomiast nieznaczna wysokość żadanego wynagrodzenia (prowizji) nie uprawnia do przyjęcia, że jej zastrzeżenie stanowi obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. Generalnie nie ma zakazu pobierania takiego wynagrodzenia obok odsetek przewidzianych w art. 359 k.c. (odsetek kapitałowych). Przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. , poz. 993) przewidują wystąpienie pozaodsetkowych kosztów kredytu rozumianych jako wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. Ustalają górny limit takich kosztów w art. 36 a. Nie może to jedynie prowadzić do naruszenia art. 385¹ k.c. i art. 58 k.c., ani przepisów ustawy o kredycie konsumenckim. W przedmiotowej sprawie domaganie się przez powoda prowizji rzędu 222 zł (7,4% kapitału pożyczki) nie narusza tych przepisów. P. koszty, obejmujące opłatę przygotowawczą i prowizję w kwotach dochodzonych przez powoda, nie naruszają art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim. Powództwo w tym zakresie zatem uwzględniono.

Co do kwot z poz. e) i h) tj. odsetek umownych i odsetek od zadłużenia przeterminowanego oddalono powództwo. Powód nie wyjaśnił bowiem w jaki sposób odsetki te zostały naliczone, odwołując się jedynie do postanowień umowy tj. pkt.9.2 a oraz pkt. 11.1. W tych zapisach umowy wskazano wysokość stopy procentowej, ale nie jest jasne za jaki okres i od jakiej kwoty powód obliczył odsetki, przewidziane w pkt. 9.2 a na 21,08 zł. Skoro powód domaga się zasądzenia odsetek od 9.03.2016 r. jako pierwszego dnia opóźnienia, to nie należą mu się żadne odsetki za opóźnienie (od zadłużenia przeterminowanego) skapitalizowane i nie wiadomo jak obliczono je na 7,19 zł.

Co do kwoty z poz. f) sąd za trafne uznaje zarzuty pozwanego. Wysokość kosztów windykacji określona w taki sposób jak w umowie stron, tzn. ryczałtowo, jako pochodna wielkości zadłużenia, w oderwaniu od rzeczywiście poniesionych kosztów jest nieuzasadniona. Domaganie się takich kosztów może zmierzać do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, prowadząc do dodatkowych przysporzeń dla pożyczkodawcy, nie pozostających w związku z windykacją. To naruszałaby interesy pozwanego. Załączone do akt przez powoda wezwanie do zapłaty i pismo wypowiedające umowę, skierowane do pozwanego, to jedyne dokumenty potwierdzające prowadzenie działań windykacyjnych. Nie jest zasadne żądanie z tego tytułu aż 1368 zł i żądanie oprócz tego 45 zł zgodnie z tabelą opłat. Powód mógłby zasadnie domagać się tylko kosztów windykacji rzeczywiście poniesionych, po wykazaniu jakie czynności windykacyjne podejmował wobec pozwanego i jakie koszty w związku z tym poniósł.

Co do kwoty z poz. g) pozwany, zakładając, że dotyczy opłat za pisemne wezwania do zapłaty, zarzuca, że jest to koszt nadmierny, nierzeczywisty. Sąd tej oceny nie podziela, uznając, że koszt pisemnego upomnienia nie ogranicza się do samego kosztu przesyłki, może także mieścić w sobie koszty nakładów osobowych (wynagrodzenie pracownika) i rzeczowych (środki piśmiennicze, transport), koniecznych do sporządzenia pisma i jego wysłania. Domaganie się od pozwanego zwrotu takich kosztów nie oznacza przerwania na niego zwykłej działalności przedsiębiorstwa powoda. Jest to bowiem działalność nastawiona na zysk, jak każda działalność gospodarcza, zatem dążenie powoda do odzyskania od nierzetelnych dłużników, niespłacających terminowo należności, ponoszonych kosztów windykacji jest uzasadnione. W przeciwnym wypadku takie koszty pomniejszałyby jego zyski z prowizji czy odsetek kapitałowych.

Oplata rzędu 15 zł za pisemne wezwanie do zapłaty nie jest nadmierna. Natomiast należy się powodowi z tego tytułu tylko 30 zł, a nie 45 zł, gdyż udowodnił, że kierował do pozwanego pisemne wezwania 2 a nie 3 razy.

Suma opłaty przygotowawczej 418 zł, wynagrodzenia umownego 222 zł, kapitału pożyczki 3000 zł i opłat za 2 wezwania pisemne do zapłaty, zgodnie z tabelą opłat, wskazaną w umowie stron, to 3670 zł. Sąd zatem w zakresie tak obliczonej kwoty uznał za zasadne roszczenie powodowej spółki z tytułu zawartej z pozwanym umowy pożyczki gotówkowej. W pozostałej części powództwo oddalono z przyczyn wskazanych wyżej. Odsetki za opóźnienie zasądzono na podstawie art. 481 § 2¹ i § 2² k.c. Powód pierwotnie domagał się w pozwie odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, ale w piśmie z 29.06.2018 r. przed wydaniem nakazu zapłaty i doręczeniem odpisu pozwu zmienił żądanie w tym zakresie na odsetki ustawowe za opóźnienie. Późniejsza zmiana żądania co do wysokości odsetek, wynikająca z pisma z 24.10.2018 r. jest niedopuszczalna zgodnie z art. 505⁴ §1 k.p.c.

Orzeczenie w zakresie kosztów procesu oparto o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, w tym wynagrodzenie pełnomocnika fachowego strony, oraz art. 100 zdanie 1 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Koszty procesu, które poniósł powód w niniejszej sprawie wynoszą łącznie 2117 zł, w tym: 300 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej za pełnomocnictwo i 1800 zł tytułem stawki wynagrodzenia adwokata na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu. Pozwany T. N. nie poniósł natomiast w niniejszej sprawie żadnych kosztów procesu.

Mając zatem na uwadze że żądanie pozwu zostało uwzględnione jedynie częściowo tj. w 44%, zaś pozwany wygrał tym samym sprawę w 56%, w takich też częściach strony powinny nawzajem zwrócić sobie koszty procesu. Daje to zatem po stronie powoda kwotę 931,48 zł i taką też kwotę zasądzono od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany korzystał z pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zatem jego pełnomocnikowi należy się wynagrodzenie. Stąd też tytułem tego wynagrodzenia przyznano na podstawie § 8 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1715) kwotę 1476 zł (1200 zł i 23%VAT) dla r.pr. K. K..

W punkcie V sentencji na podstawie art. 80 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócono powodowi 115 zł nienależnie pobranej opłaty od pozwu, gdyż sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym i oplata wynosiła 300 zł, a powód uiścił 415 zł.